

Životopis - Jaroslava Velartová

Jaroslava Velartová se narodila 13. 6.1943. Od dětství žije v Kostelci, malé vesnici u Jičína. Její rod tam žije už minimálně od 17. století. Její maminka, Ludmila Hrdá (rozená Tomášů), dostala po porodu horečku omladnic a málem zemřela. Jeden doktor ale přišel na možné řešení. Naočkoval jí jinou nemoc, která horečku omladnic „přebila“. Léčení ale bylo dlouhé, takže o Jaroslavu a jejího bratra se po tu dobu starala chůva. Tatínek Jaroslav Hrdý studoval elektroinženýrství, ale nakonec pracoval jako učitel na Průmyslové škole v Jičíně.

Jaroslava Velartová chodila do školy nejprve v Jičíněvsi, pak na měšťanku v Jičíně. Po ukončení základní školy vystudovala gymnázium v Jičíně. Velmi zajímavou zkušeností pro ni byla letní brigáda po maturitě. Provázela na hradě Kost. Dokonce na hradě i bydlela a do svého pokoje musela chodit přes hladomornu. Po maturitě nastoupila na pedagogickou fakultu v Hradci Králové, kde si zvolila aprobaci matematika a výtvarná výchova.

V roce 1968 se vdala za Libora Velarta a má s ním tři děti. Markétu, Lukáše a Darinu. Obě dcery pracují ve škole v Jičíněvsi. Markéta je vychovatelka a učitelka, Darina je ředitelka. Syn Lukáš se stal programátorem. Všichni tři zůstali bydlet v Kostelci, takže babička Velartová má nablízku i všech svých osm vnoučat.

Od malička byli její velkou vášní koně a velmi ráda také kreslila. Hlavně koně. Tyto záliby ji provázejí celý život. Více než 40 let má koně i doma. I děti a vnoučata jdou stejnou cestou a všichni v chovu koní pokračují. Dnes je v malé Kostelci přes dvacet koní.

Paní Velartová skoro celý život učila v Kopidlně na základní škole. Když byly její děti malé, několik let pracovala i ve škole v Jičíněvsi. Vedla tam také školní družinu. Hodně se svými i školními dětmi jezdila na výlety do Českého ráje. O prázdninách nesměly chybět několikadenní vandry s koňmi i bez koní. U táboráků vždy vyprávěla zajímavé příběhy a pověsti. Zнала pověsti snad o každém místě, kam s dětmi vyrazila. K pověstem kreslila i obrázky. Kreslila i místa, kam s dětmi jezdila.

Po roce 1989 se rozhodla, že všechno, co za roky nashromáždila, uspořádá do knížek pověstí. Postupně tak vydala svá první díla a z učitelky se zvolna stala i spisovatelka a ilustrátorka. Její tvorba se soustřeďuje hlavně na Český ráj a Podkrkonoší. Její největší knížka se jmenuje Bylo, nebylo, aneb jak to bylo za starých časů, když krávy chodily bez ocasů. Je to příběh z konce 16. století, kdy ještě stál hrad Velíš. Knížka vypráví příběh dvou kluků z Kostelce a jejich až detektivní snahy o odhalení lapků. V tvorbě pokračuje stále a chystá vydání dalších knížek. Postupně vzniká sada knížek pověstí kapesního stylu.

Pověsti ale nejsou jediným tématem, který paní Velartová zpracovává. Je velkou patriotkou, takže ji zajímá vše o jejím rodu i o celé vesnici a okolí. Má hromadu fotografií, sepisuje historky a paměti svých příbuzných i sousedů. Tvrdí, že nikdy neměla ráda dějepis, ale jak se říká, odříkaného chleba největší krajíc. A tak se neustále probírá historií, řeší dobové oblečení kvůli ilustracím a hledá souvislosti s historickými událostmi. Každý, kdo paní Velartovou navštíví, odjíždí s údivem a s přáním vrátit se, aby mohl poslouchat další zajímavé příběhy.